

Hribarice, po dolini Triglavskih jezer in čez Komarčo v Bohinj.

Ko pravzaprav nikjer ne najde slabe besede o naših poteh, kočah in vrhovih, ko pravzaprav vseskozi vabi v te lepe hribe, posebej opozarja, da so vse zavarovane plezalne poti v Julijskih Alpah v visokogorju, kar je treba vsekakor upoštevati, saj so lahko na poteh še jeseni ostanki snega in ledu iz prejšnje zime. Zato mora vsak, ki se odpravi na te poti, obvladati hojo po brezpotju, saj »z železom zavarovane poti nudijo le najnujšo varnost, so pa izjemno dolge, zračne in izpostavljene«. Poudarja, da je treba na teh poteh pogosto premagati na dan več kot tisoč višinskih metrov, za kar je potrebna dobra kondicija. Opozarja tudi, da so marsikje kočice precej oddaljene druga od druge, ob poteh pa ni vode, zato je treba vzeti s seboj dovolj pijače.

Prav veseli smo lahko, da je nemško govorečim gornikom tako lepo predstavljen ta del naših Julijskih Alp.

M. R.

Dobrodošli v Posavju!

Občinski turistični zvezi v Brežicah in Krškem ter turistično društvo iz Sevnice so skupaj založili prospekt — zgibanko »Dobrodošli v Posavju«, kjer je kar precej prostora posvečenega možnostim za planinsko udejstvovanje.

»Dobrodošli v Posavju, na vzhodnem robu Slovenije, kjer se začne širiti dolina reke Save in prek Krškega polja prehaja v Panonsko nižino,« je zapisano v uvodu. »Z Gorjanci na jugu, Dolenjskim gričevjem na zahodu, Bohorjem in Orlico na severu in severovzhodu ter ravninskim predelom v sredini se oblikuje slikovita pokrajina. V ta predel na sončni strani Alp, poln naravnih lepote in bogate zgodovine, vas vabimo na oddih in na izlet.«

Potem ko so v tem izključno tekstovnem prospektu natančneje opisani zgodovina ter največja in najzanimivejša mesta in kraji v pokrajini, so naštetje še možnosti za gorske izlete: na Lisco nad Sevnico (947 m), na Bohor nad Senovim (1023 m), vabljivi so izleti na Sv. Vid nad Čatežem in Stojdrago na Gorjancih, na Mrzlo planino in Studenec nad Sevnico, na Trško goro, Sremič in Libno pri Krškem in še drugam. »Za vztrajne pohodnike,« je zapisano, »so na voljo Evropska pešpot E-7, Zasavska transverzala od Kumrovcia do Kuma pri Zagorju in Brežiška planinska pot od Čateža prek Stojdrage in nazaj.«

To so koristni napotki za turiste, so pa lahko hkrati dobre ideje za nedeljske izlete. Takih idej sicer lahko najdemo še precej, če listamo po naših turističnih prospektih, ki začenjajo vse več pozornosti posvečati hribovitemu in gorskemu svetu.

M. R.

društvene novice

Matiju Klinarju v spomin

Sončnega popoldneva 23. junija 1989 so se na pokopališču v Zgornjih Gorjah planinci in nepregledna množica gasilcev, čebelarjev in članov drugih društev zadnjič poslovili od planinskega prijatelja, častnega predsednika in staroste gorjanskih planincev Matija Klinarja.

Nadvse plodna življenjska leta Matija Klinarja so se iztekla, ostala pa so dela, zapisana v kroniki društva ali spominih ljudi, s katerimi je živel, sodeloval in se bil vedno pripravljen bojevati za planinske ideale. Matija Klinar se je rodil 24. februarja 1900 kot dvanajsti otrok kmeta Martinca v Plavškem Rovtu nad Jesenicami. Odraščal je v čudoviti naravi, ki jo vsako leto z dehtečim cvetjem olepšajo narcise.

Kmečki dom je moral po končanem šolanju zapustiti in se postaviti na lastne noge. Kot prostovoljec se je boril za našo se-

verno mejo, pred tem pa je moral pogajati volovsko vprego proti Vršiču, kjer so gradili novo cesto na soško fronto. Po vrnitvi se je zaposlil pri lesnem obratu »Šraj« na Jesenicah, pozneje pa pri Rd. Ernestu Rekarju na Jesenicah kot delovodja v lesni stroki.

Tudi v NOV je Matija Klinar dal svoj delež kot borec na Primorskem. Po osvoboditvi je bil vse do upokojitve leta 1955 zaposlen kot lesni strokovnjak pri Zadrudnem lesnem odseku K. Z.

Toda počitka in brezdolja ni poznal. Ponovno je zavihal rokave in delal za dobro družbe ter se nadvse nesebično in predano razdajal planinstvu. Član Slovenskega planinskega društva je postal leta 1921 pri takratni kranjskogorski podružnici, po ustanovitvi samostojne podružnice na Jesenicah pa se je priključil tej. Kot vnet gorohodec je bil že takrat tudi član Turistovskega kluba Skala.

Še preden se je v Gorjah ustanovila gorjanska podružnica SPD, se je Matija Klinar preselil v Gorje, si ustvaril družino in dom ter začel delovati za planinstvo. Bil je ustanovitelj takratne podružnice in odbornik vse do začetka druge svetovne vojne. Društvo je dobilo zelo uničeno postojanko Aleksandrov dom, ki smo jo preimenovali v Planiko. Prav ta postojanka je bila deležna izjemne obnove in prav letos bomo le začeli zidati nov prizidek k tej visokogorski koči. Veliko truda je bilo potrebno tudi pri delu in obnovi Tržaške koče na Doliču, ki jo je 1948. leta gorjanskim planincem ponudila Planinska zveza Slovenije in je bila nato potrebna velike obnove.

Matija Klinar je bil gospodar društva, nato 30 let predsednik — vse do leta 1984. Vzorno je vodil društvo in povsod zastopal planinske interese. Neštetokrat je bil kot gospodar ali predsednik v Planiki ali Tržaški koči na Doliču, da poskrbi za dobro počutje obiskovalcev. S svojo markantno postavo je vedno zbujal začudenje in spoštovanje, hkrati pa je povsod našel veliko prijateljev.

Bil je tudi član GO PZS in drugih pomembnih organov v planinstvu ter nato leta 1984 izvoljen za častnega predsednika Planinskega društva Gorje. Za izredno dejavnost ga je PZS odlikovala s srebrnim in zlatim znakom PZS, PZJ pa z zlatim znakom PZJ. Josip Broz Tito ga je odlikoval z Redom dela z zlatim vencem in Redom republike z bronastim vencem. Dobil je tudi Bloudkovo plaketo in bil častni član Meddruštvenega odbora gorenjskih planinskih društev.

Vse to potrjuje, da je Matija Klinarja družba visoko cenila in spoštovala njegovo delo, ki so ga odlikovali vztrajnost, zagriženost in pogum ter veliko volje in potrpljenja. Njegovi cilji in zamisli ostajajo kot dediščina, naš sopotnik za delo v bodoče, obveznost za mlade.

Ostaja pa tudi človeško iskrena misel in svetel spomin na dragega planinskega sodelavca in prijatelja.

Tako, kot je izpovedal pesnik:

*Tako je tožno krog in krog.
Žaluje gora — polje, log.
Nad njimi žalostno nebo.
Nekdo — nekdo je vzel slovo.*

*V očesu solza trepeta,
srce se trga od srca.
Minul je kratek dan cvetoč.
Prihaja dolga — dolga noč.*

*Ne jokaj, ne žaluj — nikar!
Ljubezen ne umre nikdar!
Le zrno pade v grob teman.
Da vstane enkrat v večni dan.*

V imenu gorjanskih planincev
predsednik Alojz Jan

† Dr. Ervin Mejak

Dne 18. oktobra smo skupaj s številnimi prijatelji in znanci ter družbenopolitičnimi delavci tudi celjski planinci pospremili na zadnjo pot **dr. Ervina Mejaka**, odvetnika v pokoju, narodnoobrambnega delavca in borca za severno mejo 1918—1919. Celjsko PD je z njim izgubilo zvestega planinca in dolgoletnega tvornega sodelavca.

V planinskem vodniku »Pojdimo v gore«, ki ga je pokojni izdal v samozaložbi za 75-letnico organiziranega planinstva na Slovenskem leta 1968, nam sporoča, da je »že zgodaj začel s hojo v planine«.

Leta 1912 (Mejak se je rodil 1899. leta v Slov. Bistrici) se je prvič povzpел na Okrešelj. Še kot neabsolvirani celjski gimnazijec pa je v prvi svetovni vojni, ob vojnih grozotah za več mesecev na tirolskem bojišču doživel tudi — po njegovih besedah — čar visokih zasneženih gora. Ko je delal kot odvetnik v Gornjem Gradu, mu hojo v gore pospešijo prijateljstvo s takojšnjim nadučiteljem Franom Kocbekom, planincem in ustanoviteljem Savinjske podružnice SPD, ter vabljiva pobočja gozdnate Menine, strme Lepenatke in še višjega Rogatca. Goram je ostal zapisan tudi s kasnejšo preselitvijo pod obronke zele-nega Pohorja, v Slovenske Konjice.

Kot vse narodno zavedne Slovence tudi njemu okupator ni prizanesel: zapor, prisilna izselitev, pristanek v Užicu. Nasilje ga ni strlo, pač pa pospešilo vključitev v narodnoosvobodilno gibanje. Po vrnitvi v Celje je zastavil svoje juridično znanje in zavzetost za planinstvo celjskemu PD. Sodeloval je v različnih društvenih funkcijah, tudi kot skrben gospodar Celjske koče, dokler ni bila prepuščena drugemu posestniku (1968), zadnja leta pa je bil član društvenega častnega razsodišča. Vrednost prispevka dr. Ervina Mejaka v pod-